కథానిక

భూత ప్రణయం

'అమరేంద్ర'

నామటుకు నాకెప్పుడూ దయ్యాలన్నా పిశాచాలన్నా నమ్మకం లేదు. చూచామన్న వాళ్ళని నిలదీసి అడుగుతే వాళ్ళకే తెలియదు ఏం చెప్పాలో! బహుశః ఆ తెలియనితనం కూడా ఆ భూతంవల్లే కావచ్చు. ఐనా, నాకా విషయంలో అనుభవం లేకపోయినా, ఒకరోజున మధ్యాహ్నం నాతోటి ప్రయాణీకుడు చెప్పిన చిత్రమైన, అందమైన కథను చెబుతాను. ఆ కథకు కనీసం ఓ రూపం, ఆధారమైనా ఉంది.

నేను కాలేజీ ఒదిలేసిన తరువాత, మా కుటుంబ వ్యాపారంలో చేరిపోయాను— మాది రైల్వే కంట్రాక్టర్లవ్యాపారం. అంటే యెప్పుడూ ప్రయాణాలేనన్నమాట. ఒక రోజున పర్లాకిమిడికి వెళ్ళాల్సొచ్చింది. పర్లాకిమిడి మద్రాసురాజధాని సరిహద్దునున్న గంజాంజిల్లాలో ఉంది. పర్లాకిమిడికి వెళ్ళే బెంగాల్ నాగపూర్ రైల్వేను మేమే వేశాం... ఐతే అసలుకథకు వస్తాను...

మా రైలు నేనెక్కినమరుసటిరోజుమధ్యాహ్నం, పదకొండు గంటలకి బరంపురం జేరుకుంది. ఆ మధ్యాహ్న ప్రారంభంలోనే, చెత్తమాడ్చే ఎండ! ఆకాశమే ఒక అగ్నిహోత్రంలా ఉంది. అలాటి కళ్లు మిరుమిట్లు గొలిపే సూర్యకాంతితో, అసలు చీకటనేది ఈ ప్రపంచంలో ఉందా అనిపిస్తుంది. ఆస్థితిలో ఉన్న నా ఆలోచనలకి తీవ్రాభ్యంతరం కలిగింది. ఇంకో ప్రయాణీకుడు నా కంపార్టుమెంటులోకి వచ్చాడు. పొట్టిగా లావుగా వుంటాడు. పాశ్చాత్యుడు. అతడిని చుట్టుముట్టి చప్రాసీలుండటం, అతడు చాల పెద్ద వుద్యోగస్థుడని చెప్పకచెబుతోంది.

రైలు బయలుదేరగానే, నాస్థితి అదోవిధంగా అస్థిమితంగా తయారయింది. ఆ మహోద్యోగి ప్రత్యక్షతవల్లనే అది అని తెలుసుకున్నా. అతనిదో చిత్రమైన ముఖం. ఎఱ్ఱగా కందగడ్డలా ఉంటుంది. నేనది ఎండవల్ల కావచ్చు ననుకున్నా. కాదని తరవాత మళ్లా తెలుసుకున్నా. ద్రాక్షరసపు బుడ్డితీసి, కొంత గ్లాసులో పోసి, దాంట్లో పాళ్లాల ప్రకారం సోడా పోసి, గడగడ తాగి, పెదిమలు చప్పరించాడు. నిజానికి ద్రాక్షరసం చూడ్డానికి బాగానేఉంది.

"మీరు కొంచెం తీసికోరూ?"— అతడు నన్నడిగాడు.

"వద్దు. క్షమించాలి" అన్నాను.

"దానివల్ల మీకు ప్రమాదమేమీ లేదు. మాస్వస్థలపు రసం. మరేం ఫరవాలేదు, తీసికోండి" అని నాకు అభయమిస్తూ మళ్లా ఇవ్వబోయాడు.

నేను ససేమిరా వద్దన్నా. "నేను ఒట్టి బ్రాందీయే తాగుతాను"అనిఅన్నాను. సమయస్ఫూర్తికీ, అనుకూలతకీ మాట్లాడిన అబద్ధమేకాని, వేరుకాదు. ఆ అబద్ధంవల్లే నాకా అవస్థ తప్పింది. అందువల్ల మళ్లా నన్నాయన తాగమని ఒత్తిడి చేయలేదుగాని, దానిని పురస్కరించుకొని డోసు ఎక్కువ చేస్తూ, ఆ తాగుడులో మునిగిపోయాడు. రెండు గంటలైనతరువాత, నేనువెళ్లబోయే సమయమైంది. అప్పటికి ఒక బుడ్డి ఖాళీ అయింది. ఆ ఖాళీబుడ్డి కిటికీలోంచి బైట పారేశాడు. రెండో నిండు బుడ్డి పైకి తీసి, దాని కార్కుకూడా ఊడపీకాడు. అప్పటికే చాలా తాగాడు. ఐనా, మామూలు స్పృహలోనే వున్నాడు. ఏ తాగుడైతేనేం, కొంచెం అంతకంతకు వాగుడెక్కువైంది. ఊరికే అదేపనిగా మాట్లాడటం ప్రారంభించాడు. నేనుమాత్రం చాలా ఓపికతో వింటున్నాను. ఆ ప్రసంగ సందర్భంబట్టి, అతనుకూడా రైల్వే ఇంజనీరని తెలిసింది. చాలా చాలా ప్రయాణాలు చేశాడు. దేశదేశాలూ తిరిగాడు కాబోలు. అతని అనుభవాలూ, సాహసకృత్యాలూ వర్ణించటం ప్రారంభించాడు. నిజంగా, వింటానికి చాలా సరదాగా వుంది. బలే కాలక్షేపం కలిగిందనుకున్నా.

గంజాం తరువాత చిన్నపట్నం. చిన్నపట్నం నిండా అందమైన ఆడవాళ్లేనన్నాడు. "రోడ్లమీద కనిపించే అలికీజాతి మాత్రం కాదుసుమా! పర్దాల వెనకాల ఉండే ఘోషాస్త్రీలు మంచి సౌందర్యవతులు" అని సందేహంతీర్చాడు. "పి. డబ్ల్యు డి. కంట్రాక్టర్లకి వాళ్లెవరో ఎక్కడుంటారో తెలుసు. నేను బెంగాలీ కంట్రాక్టర్ని కావటంవల్ల, అదికాక విదేశీయుణ్ణి కావటంవల్లా అలాంటి సౌందర్యవతుల్ని కలుసుకోలేక పోయాను. మామూలువాళ్లే తటస్థించారు. అంటే రసికత్వం లేని ప్రమాదమన్న మాట!!" అతడు చెప్పిన ప్రకారం, అతని ప్రేమ కలాపాలన్నీ, పవిత్రమైనవీ కష్టం లేనివీట! ఆ ప్రియురాండ్రు అప్సరసలో లేక చిన్నపట్నపు సౌందర్యవతులో నేను చెప్పలేను. కాని అతడు చెప్పిన ప్రేమకథలోకల్లా, ఒక కథమాత్రం చాలా బాగుంది. ఆకథ అతని మాటల్లోనే చెబుతాను:

"నేను ఇంటినుంచి తిరిగి వచ్చీరాగానే, నన్నో మహారణ్య మధ్యములోకి వెళ్లవలసిందిగా నియమించారు. అదీ చాలాదూరం! అక్కడ నే చేయవలసిందేమంటే, అడవుల్లో కొన్నిరోడ్లు వేయించటం, నాకన్న ముందు పనిచేసిన రోగర్ మహాశయుని స్మారకంగా, ఒకసమాధి కట్టించడం. ఆ చోటికి పని చెయ్యటానికి వెళ్లిన ఇంజినీర్లు చాలామంది. తిరిగి వచ్చినవాళ్లు చాలా కొద్దిమంది. ఆ స్థలానికి జేరుకోటం అంటే అంతకన్న కష్టం. కొంతదూరం స్వారీమీద, కొంతదూరం నడిచీ, మొత్తంమీద ప్రయాణం పూర్తిచేశాను. చుట్టూ దట్టమైన అడవి. మధ్య చిన్నచిన్న కొండలు. అడవులకీ కొండలకీ మధ్య, కొంచెం నివాసయోగ్యమైన స్థలాలు. ఆ స్థలాల్లో గుడిశలు వేసికొని బ్రతుకుతున్నవాళ్లు మాకు రోడ్లువేసి, కూలీచేసి బ్రతుకుతున్నారు. నా బంగళా, ఒక చిన్న కొండమీద ఉంది. అదీ శిథిలావస్థలో ఉంది. ఎంత ధైర్యశాలినైనా సరే ఒట్టి పిరికిపందగాచేసే, భయంకరాకారము! ఐనా దక్షిణదేశపు నా సేవకుని సహాయంతోనూ, ఇతర ఇద్దరు చౌకీదార్లతోనూ, ఆ భయం పోవటానికి ఎంత చేయాలో అంతా చేశాను. ఇదంతా ఐనతరువాత ఒక పెద్ద నిట్టూర్పుకూడా విడిచాను. అలాంటి నిస్సహాయస్థితిలో నా స్వస్థలమైన 'పెర్తు' ఎక్కడుందిరా బాబూ అనిపించింది. నా వస్తువులన్నీ కొంచెం సర్దిన తరువాత, నేను భోజనానికి లేవబోయాను. సరిగా అప్పుడే నా రక్షకుల్లో ఒకడు, లోపలికి తొంగి చూశాడు. 'అయ్యా, నీళ్లగదితలుపు ఘడియ గట్టిగా వేయండి. మీరు పడుకుండే గదిలో ఒకదీపం ఉంచుకోండి. ఇదొక చిత్రమైన స్థలం. మీకు నిద్రాభంగం కలిగేదేమైన సంభవిస్తే వెంటనే మమ్మల్ని పిలవండి. మీగది తలుపుపక్కనే మేము పడుకుంటాం' అని చెప్పి నమస్కారంచేసి, బైటికి వెళ్లిపోయాడు. కాని నేను ధైర్యం ఎలాగోలాగు కూడ గట్టుకున్నాను. అనవసరంగా గాభరాపడకండా ఉండటానికి ప్రయత్నించాను. భద్రంగా నీళ్లగదితలుపు వేశాను. లాంతరు వెలిగించాను. నాపక్క దగ్గర ఉన్న బల్లమీద రివాల్వరు ఉంచుకొని, అప్పుడు పడుకున్నాను.

"ఐనా, నిద్ర అన్నమాట పట్టలేదు. చిత్రమైన వెఱ్ఱి ఆలోచనలు, ఒకదాని వెంట ఒకటి రానారంభించినాయి. సుఖంలేకండాపోయింది. కాని బాగా అలసిఉన్నాను. ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు, ఎంతసేపు నిద్రపోయానో కూడా తెలియదు. నేను హఠాత్తుగా లేచాను. ఒక శబ్దంమాత్రం చెవులకు కొట్టొచ్చినట్లు వినిపించింది—ఎవళ్ళో తలుపు తట్టుతున్నట్లు—నీళ్లగది తలుపేనని తెలుసుకున్నా. ఐనా సర్దుకొని పడుకుంటే ఎక్కడిదక్కడ సద్దుమణుగుతుందని, ఒకవైపున తిరిగి పడుకున్నా. నిద్రపోవటానికె ప్రయత్నించాను. ఆతలుపు తట్టటంమాత్రం అదేపనిగా వినపడుతోంది. ఇక లాభంలేదని లేచి, రివాల్వరు చేతబుచ్చుకొని, నీళ్లగదితలుపు తెరిచాను. వెంటనే ఒక విచిత్రమైనదృశ్యం నాకళ్లకి కట్టినట్లయింది.

"నాయెదుట ఒక పొడుగాటి దివ్యసుందరి-నీలిరాతిలో చెక్కిన మేనకా, రంభా అన్నట్లుగా-నిలబడి ఉంది. ఆమెకు కెంపురాళ్ల కంఠహారము, చెవులకు పగడపు లోలాకులు ఉన్నాయి. కుడిచేతికి, శంఖపుగాజు ఉంది. ఆమె కేశాలు వెనకాల జారు ముడివేసి ఉన్నాయి. శ్వేతవస్త్రాలంకృతయై విచిత్ర సందర్శనియై, నన్ను ఒట్టి షూగవానిగా చేసింది. ఆమె నావైపు చూచి చిరునవ్వు నవ్వింది. ఆమె ఇలా అంది: 'నీ ఆయుధం నన్నేమీ భయపెట్టలేదు. ఆ ఆయుధం నాపట్ల ఒట్టి నిష్ప్రయోజనమైనది. నేనెందుకు ఇక్కడ ఉన్నానో తెలుసా?' ఆమె ఇంకా చెప్పటం మొదలెట్టింది. 'నేను నీ పూర్వపు సహోద్యోగి సతిని. ఇది నా గది. అది నా శయ్య. అవి నన్ను పరవశమొనరుస్తాయి. అదిగో అక్కడ వున్న శయనాసనంలో పడుకుంటూ ఉండే

గాన్ని. నా భర్త యిచ్చే ద్రాక్షరసాన్ని అప్పుడప్పుడు సేవించేదాన్ని. నేను ఎంతో హాయిగా రోజులు వెళ్ళబుచ్చాను. కాని ఆ సుఖం నశ్వరమైపోయింది' అని ఒక వేడి నిట్టూర్పు విడిచింది. 'నా భర్త ఒకసారి సెలవుమీద ఇంటికి వెళ్లాడు. ఆయన మళ్లా తిరిగి వచ్చేటప్పుడు మరొక భార్యను తెచ్చుకున్నాడు. దాంతో నా మధుర స్వప్నాల అంతిమ సమయం వచ్చింది. చివరకి నేను అస్మరణీయనైపోయాను. నా పోషణమాత్రం మామూలుగా జరుగుతూనేవుంది- తిండిలేక, మాడనవసరం లేకుండా. తరువాత ఒక విచిత్రమైనపని జరిగింది.'

"నే నిదంతా శ్రద్ధతో వింటూనే వున్నాను. ఆమె మళ్లా ప్రారంభించింది. 'ఆయన భార్య అకస్మాత్తుగ ఒక మాసంలోనే చనిపోయింది- ఏ రోగం రొష్టూ లేకుండా. నా భర్త ఆశ్చర్యంతో విచారంతో శిల ఐపోయాడు. నన్ను మళ్లా దగ్గరకు తీసుకుంటాడనుకున్నాను. దురదృష్టవశాత్తూ అలా జరగలేదు. చౌకీదార్లలో ఒకడు నాశత్రువు. వాడు నాగూర్చి, నాభర్త చెవులో ఏంవూదాడో తెలియదు. అదే నానాశనానికి వచ్చింది. ఐనా ఇంకా మంచిరోజు లున్నాయనుకున్నా. తిరిగి ఆయన ప్రియసతిగా ఉండగలననుకున్నా. నే నాయన నెరుగున్నంత పరిచయంగా మరింకెవరూ ఎరుగరు. అయన పగలంతా పనిలో మునిగి ఉన్నా ఆయనకు మామూలైనట్లుగా, పగటి కష్టం అయింతర్వాత, నా సాహచర్యం అవసరం అయ్యేది అని అనుకున్నా. నే నాయన దర్శనం చేద్దామని ప్రయత్నంచేశా. కాని నా భర్త పూర్తిగా మారిపోయాడు.'

"నీళ్ళగది ద్వారం చూపిస్తూ ఆమె ఇలా అంది. 'ఒకరోజు రాత్రి ఈ ద్వారంగుండా నే నీ గదిలోకి ప్రవేశించాను. ఆయన నన్ను చూశాడు. చటాలున పిస్తోలుతీస్సి నాగుండె కెదురుగా పేల్చాడు. ......తరువాత నా శవాన్ని చౌకీదార్లు తీసికొని వెళ్ళి ఒకచోట సమాధి చేశారు.' ఈ వాక్యం పూర్తి చేస్తూనే, ఆ గదిలో ఒకమూల చేయెత్తి చూపించి. నేను తిరిగి చూశాను. చూచేటప్పటికి, ఆ మూల ఆ శయ్యపక్కన, సాక్షాత్తూ నాపూర్వ సహోద్యోగి మూడు మూర్తులా ప్రత్యక్షమయాడు. అతడు బేలయై మాడటం ప్రారంభించాడు. నాకు నిజంగా అపర మృత్యువుగానే తోచాడు! ఆ శరీరంలో ఏమీ లేదు. ఒట్టి ఎముకలూ, దానినికప్పిన చర్మమూ తప్పితే!... అతని పక్కన శయ్యమీద అతని రెండో భార్య మృతకళేబరం పాలరాయివలె పడి ఉంది.

"అప్పుడే, రోగరు నాతో ఇలా అన్నాడు: 'అది ఒక పిశాచం. ఇంకా అది చావలేదు. అది నా భార్యను విషంపెట్టింది. ఇప్పుడు నీవూ కొత్తవాడివి వచ్చావు కాబట్టి, నిన్ను మోహింపు చేద్దామని చూస్తూంది. అరి దేవుడా! అది కర్కశపు పిశాచము. దానికి తెల్లవాళ్లంటే మోహంఎక్కువ. నీవు బ్రతకదలుచుకుంటే, ఆ నశ్వర సౌందర్యపు బారినుండి నీవు తప్పించుకోనవలెనంటే, దానిని రివాల్వరుతో పేల్చు. అంతే' అన్నాడు.

"నేను చెరొకవైపూ చూచాను. ఆ 'స్వప్న కన్య' ఇలా అంది.

'అది అబద్ధం. నే నెప్పుడూ ఆమెకు విషం పెట్టలేదు. అతడు నన్ను చంపి, తాను చచ్చేటంతగా తప్పతాగాడు.' రోగరు నిర్భయంగా 'దానిని పేల్చవేం? ఊఁ... పేల్చు వెంటనే. లేకపోతే నీ కిప్పుడే మూడిం'దని భయంకరంగా అరిచాడు. నా కాలోచించుకోటానికైనా కూడా టైము లేకపోయింది. రివాల్వరు తీశాను. స్పృహ లేకుండానే గుడ్డిగా పేల్చాను. దాంతో నా మద్యపు బుద్ధి బ్రద్దలైంది. దీపం ఆరిపోయింది!

"ఆ చప్పుడు [illegible] బైట నా గది ద్వారందగ్గర పడుకున్న చౌకీదార్లు నిద్రలేచారు. హడావుడిగా నా గదిలోకి పరుగెత్తుకొని వచ్చారు. నేను జరిగిందంతా చెప్పి, మళ్లా భయంతో ఒళ్లుతెలియని పరిస్థితిలో పేల్చాను. వారికిదంతా తెలిసివుండడంచేత నవ్వారు. ఐనా ఏమైనా ఉందేమోనని గదంతా వెదికారు. కాని ఏమీ కనిపించలేదు. అప్పుడు వాళ్లు ఉన్న రహస్యం అంతా చెప్పారు. నాకు పీడకల వచ్చిందనీ, దాంతో ఈ ఒళ్లుతెలియని పనంతా చేశాననీ... అప్పణ్ణుంచీ నేను ఒంటరిగా పడుకోలేను. ఆ స్వప్నకన్య, ఎప్పుడూ నాకళ్ళల్లో కనిపించి నన్ను మృత్యువులాగా పీడించటం మొదలెట్టింది. చివరికి, ఒంటరిగా పడుకోలేక పెళ్లి చేసుకున్నాను."

ఆ ఇంజనీరు కథ పూర్తిచేసి నిశ్చలంగా కూర్చున్నాడు. నిజంగా నా స్నేహితుని ముఖంలో ఒకవిధమైన భయాన్ని గమనించాను. నేనూ చాలాసేపు నిశ్శబ్దంగా ఊరుకున్నాను. రైలు పర్లాకిమిడి చేరుకుంది. అతనిదగ్గర సెలవు పుచ్చుకొని నేను రైలు దిగి వెళ్లిపోయాను.

(మాతృక: శ్రీ ప్రమదా చౌదరి...)